

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' Ματθαίου (Ματθ. Θ' 27- 35)

23 Ιουλίου 2017

Στο ανάγνωσμα αυτής της Κυριακής γίνεται λόγος για δύο θαύματα του Ιησού, για τη θεραπεία δύο τυφλών και ενός κωφού δαιμονιζομένου. Ο Χριστός, με τη θεία αυθεντία αυτού που διακηρύσσει ότι είναι «το φως του κόσμου» (βλ. Ιωάν. 8, 12), εγγίζει τα κλειστά μάτια των δύο τυφλών της διηγήσεως που ζητούν έλεος και βοήθεια και τους λέγει: «Κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν». Κι αυτό το «γενηθήτω» δεν μπορεί παρά να μας φέρει στο νου τη δημιουργική προσταγή του Θεού κατά τη δημιουργία του κόσμου, όπως την περιγράφει η Π. Διαθήκη στο βιβλίο της Γενέσεως (Γεν. 1, 3' 6- 14 κλπ.).

Ο Υιός του Θεού έρχεται στον κόσμο να αποκαταστήσει το χαλασμένο από τη φθορά και την αμαρτία δημιούργημα. Όπως με την αυθεντική προσταγή του Θεού δημιουργήθηκε ο κόσμος και ο άνθρωπος, έτσι με την ίδια αυθεντία αναδημιουργείται ο άνθρωπος από τον Υιό του Θεού για να γίνει ένα καινούργιο πλάσμα, μέλος της Εκκλησίας, κληρονόμος των θείων δώρων απαλλαγμένος από την τυφλότητα, από τη δαιμονική κυριαρχία, από το μίσος και από το θάνατο.

Ποία είναι όμως ερμηνεία που δίνουν οι Φαρισαίοι για τα θαύματα. Ενώ ο λαός θαυμάζει και εκπλήσσεται και αναγνωρίζει τον έκτακτο και μοναδικό χαρακτήρα της θεραπείας, που επετέλεσε ο Ιησούς, οι Φαρισαίοι υποστηρίζουν ότι «εν τω άρχοντι των δαιμόνιων εκβάλλει τα δαιμόνια». Επειδή δεν μπορούν να αμφισβητήσουν την πραγματικότητα της θεραπείας, την ερμηνεύουν σαν αποτέλεσμα συνεργασίας του Χριστού με τον αρχισατανά, ανατρέποντας έτσι την πραγματικότητα που είναι η αποκάλυψη της αγάπης του Θεού για τον

άνθρωπο, τον ταλαιπωρημένο και αγνώριστο από τη φθορά της αμαρτίας άνθρωπο, και αποδίδοντας ενέργειες του Θεού στον σατανα. Σε κάποια άλλη περίπτωση (βλ. Ματθ. 12, 24 εξ. 31-32) χαρακτηρίζει ο Ιησούς τη φαρισαϊκή αυτή ερμηνεία σαν βλασφημία εναντίον του Αγίου Πνεύματος, γιατί όποιος στο πρόσωπο και το έργο του Ιησού δεν αναγνωρίζει το Πνεύμα του Θεού και δεν βλέπει το καταλυτικό έργο του Θεού εναντίον των δαιμονικών στοιχείων, αυτός βλασφημεί κατά του Αγίου Πνεύματος και διαστρεβλώνει τόσο πολύ τα πράγματα, ώστε να στερεί και τον εαυτό του από κάθε ελπίδα μετάνοιας και συνεπώς συγχωρήσεως.

Αξίζει να σημειωθεί ότι οι Φαρισαίοι δεν αρνούνται την πραγματικότητα των θαυμάτων του Χριστού, αλλά προσπαθούν να τα ερμηνεύουν με τρόπο διαστρεβλωτικό της αλήθειας. Έτσι αποδεικνύονται πρόδρομοι των διαφόρων ορθολογιστών των κατοπινών χρόνων, οι οποίοι προσπάθησαν να αποδώσουν τα θαύματα της Κ. Διαθήκης σε φυσικά αίτια, σε ψυχολογικά φαινόμενα ή ακόμη σε φαντασιώσεις των μαθητών. Τα θαύματα δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται με τρόπο ψυχρό και εγκεφαλικό, ούτε γίνονται για να προκαλέσουν την πίστη στον άνθρωπο αλλά την προϋποθέτουν. Κι ακόμη χρειάζεται καθαρή καρδιά απαλλαγμένη από την κακότητα, την ιδιοτέλεια και το μίσος, και θείος φωτισμός για να αναγνωρίσει ο άνθρωπος στα θαύματα του Χριστού την αποκάλυψη της βασιλείας του Θεού, τη φανέρωση της θείας αγάπης, τον νέο κόσμο της ελπίδας που ανατέλλει για τους πιστούς. Τα θαύματα της αγάπης του Θεού δεν σταμάτησαν ποτέ μέχρι σήμερα, ούτε εμποδίστηκαν από τις κακόβουλες ερμηνείες των αρνητών της πίστεως. Μόνο που χρειάζεται να τα δει κανείς με το πρίσμα του βιώματος της πίστεως, μέσα από τα μυστήρια της Εκκλησίας, τα οποία είναι τα διαρκή θαύματα του Αγίου Πνεύματος στην πορεία της Ιστορίας.

Ὅποιος περιμένει να δει θαύμα για να πιστεψει στον Χριστό, θα μένει πάντοτε σε μια άκαρπη αναμονή ή θα τραπεί σε μια ψυχρή ορθολογιστική αντιμετώπιση της θρησκείας. Μόνο όποιος πιστέψει και ζήσει την πραγματική ζωή της Εκκλησίας, θα βρεθεί μπροστά στο θαύμα της αγάπης του Θεού, που είναι η σωτηρία, ο νέος κόσμος της αναστάσεως.

Η σημερινή περικοπή, πέρα από τη μεσσιανική αυθεντία του Χριστού και την εμμονή των ασθενών στην αίτηση του θείου ελέους, θέλει, με την τελική παρατήρησή της για την ερμηνεία των θαυμάτων από τους Φαρισαίους, να μας υπομνήσει την αλήθεια, ότι η συνάντησή μας με το θαύμα της αγάπης του Θεού πραγματοποιείται μακριά από τους ορθολογισμούς, μακριά από τις κακόβουλες διαστρεβλώσεις, μέσα στη νέκρωση του εαυτού μας και την ανάστασή του στη νέα ζωή που την εμπνέει και την καθοδηγεί το Πνεύμα του Θεού.

Αρχιμανδρίτης Διονύσιος Κοπτιδης